

Arrest

nr. 298 565 van 12 december 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 6 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 mei 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,
(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 25/11/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2,

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.25/04/2022) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.25/04/2022) dat zijn ouders, één minderjarige zus, één minderjarige broer en één meerderjarige broer in België verblijven. We wijzen er op dat deze allen niet tot de gezinskern van betrokkene behoren. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen onderling of tussen meerderjarige broers en zussen onderling, zonder dat bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Verder verklaarde betrokkene dat een nicht legaal in België en een grootvader legaal in Duitsland verblijven. Die behoren echter beiden niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

In het administratief dossier bevindt zich een medisch attest van arbeidsongeschiktheid (dd. 12/08/2022). In tussentijd werd DVZ niet in het bezit gesteld van medische informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan beschouwd worden als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 1, 2, 3 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het hoorrecht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De verzoekende partij meent dat er eveneens sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"a. (...) Verzoeker was van mening dat zijn recht om te worden gehoord niet was geëerbiedigd in de context van de gronden voor het bevel om het land te verlaten.

In de eerste plaats is hij van mening dat zijn recht om te worden gehoord niet naar behoren is geëerbiedigd, en wel om de volgende redenen:

In de eerste plaats herinnert zij aan de vaste rechtspraak van de Conseil du Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de eerbiediging van het recht om door de administratie te worden gehoord bij het opstellen van een bevel om het land te verlaten, en meer in het bijzonder de eerbiediging van artikel 74/13 van de wet van 15.12.80.

Verzoekster verwijst in dit verband naar een arrest van de Conseil du Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 juli 2015 nummer 149656 waarin staat:

"3.2. De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot de gestelde schending van artikel 41 van het Handvest in arrest C-166/13 van 5 november 2014 heeft verklaard dat "uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest blijkt dat het niet tot de lidstaten is gericht, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie [...]. Bijgevolg kan een aanvrager van een verblijfsvergunning aan artikel 41, lid 2, onder a), van het Handvest geen recht ontleenen om te worden gehoord in procedures betreffende zijn aanvraag" (§ 44).

Gelet op het voorgaande is het middel dus niet-ontvankelijk voor zover het is ontleend aan schending van artikel 41 van het Handvest.

3.3.1. Wat evenwel de schending van het recht om te worden gehoord betreft, dat verzoeker aanvoert als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, herinnert de Raad eraan dat artikel 7 van de wet van 15 december 1980 voortvloeit uit de omzetting in Belgisch recht van artikel 6.1. van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn 2008/115/EG). van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn 2008/115/EG), waarin wordt bepaald dat "de lidstaten een terugkeerbesluit uitvaardigen ten aanzien van iedere onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft, onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 bedoelde uitzonderingen. Uit het voorgaande volgt dat elke beslissing die een bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten in de zin van de wet van 15 december 1980, ipso facto een uitvoering van Europees recht is.

Bovendien is artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 het resultaat van de omzetting in Belgisch recht van artikel 11 van Richtlijn 2008/115/EG, dat bepaalt: "1. Terugkeerbesluiten gaan gepaard met een

inreisverbod: a) indien er geen termijn is toegekend voor vrijwillig vertrek, of b) indien niet is voldaan aan de terugkeerverplichting. In andere gevallen kunnen terugkeerbesluiten vergezeld gaan van een inreisverbod. 2. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld met inachtneming van alle omstandigheden van het geval en bedraagt in beginsel niet meer dan vijf jaar. De duur kan echter langer zijn dan vijf jaar indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid. [...] ". Bijgevolg is elke beslissing die een inreisverbod in de zin van de wet van 15 december 1980 bevat, ipso facto ook een tenuitvoerlegging van het Europees recht.

Het recht om te worden gehoord als algemeen beginsel van het recht van de Europese Unie is daarom in dit geval van toepassing.

3.3.2. De Raad wijst er voorts op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in een arrest C-166/13 van 5 november 2014 het volgende heeft verklaard: "Het recht om te worden gehoord waarborgt eenieder de mogelijkheid om zijn standpunt tijdens de administratieve procedure en vóór de vaststelling van enig besluit waardoor zijn belangen kunnen worden geschaad, op nuttige en effectieve wijze kenbaar te maken (zie met name M., EU:C:2012:744, punt 87 en de aangehaalde rechtspraak). [...]. Volgens vaste rechtspraak van het Hof zijn grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van de verdediging, echter geen absolute prerogatieven, maar kunnen zij aan beperkingen worden onderworpen, mits die beperkingen daadwerkelijk beantwoorden aan door de betrokken maatregel nagestreefde doelstellingen van algemeen belang en, gelet op het nagestreefde doel, geen onevenredige en onduidbare ingreep vormen die de wezenlijke inhoud van de aldus gewaarborgde rechten zou aantasten (Alassini e.a., C-317/08 tot en met C 320/08, Jurispr. blz. C-317/08 tot en met C 320/08, EU:C:2010:146, punt 63; G. en R., EU:C:2013:533, punt 33, en Texdata Software, C 418/11, EU:C:2013:588, punt 84). [...]. Bijgevolg volgt uit de in artikel 6, lid 1, van die richtlijn voorgeschreven verplichting om een terugkeerbesluit te nemen ten aanzien van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, volgens een eerlijke en transparante procedure, dat de lidstaten in het kader van de procedurele autonomie die zij genieten, enerzijds in hun nationale recht uitdrukkelijk moeten voorzien in een verplichting om het grondgebied te verlaten in geval van illegaal verblijf en anderzijds ervoor moeten zorgen dat de betrokkene naar behoren wordt gehoord in de procedure betreffende zijn verzoek om verblijf of, in voorkomend geval, betreffende de illegaliteit van zijn verblijf. [...]. Het recht om te worden gehoord in elke procedure, zoals het van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115 en in het bijzonder van artikel 6 daarvan, moet aldus worden uitgelegd dat het er niet aan in de weg staat dat een nationale autoriteit de onderdaan van een derde land niet hoort, in het bijzonder met betrekking tot een terugkeerbesluit wanneer, na te hebben vastgesteld dat zijn verblijf op het nationale grondgebied illegaal is na een procedure waarin zijn recht om te worden gehoord ten voile is geëerbiedigd, voornemens is jegens hem een dergelijk besluit te nemen, ongeacht of dit terugkeerbesluit volgt op de weigering van een verblijfsvergunning" (HvJEU, 5 november 2014, C-166/13).

Het Hof oordeelde ook dat "een dergelijk recht [...] een integrerend deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, een algemeen beginsel van het recht van de Unie. Het recht om te worden gehoord waarborgt eenieder de mogelijkheid om zijn standpunt tijdens de administratieve procedure en vóór de vaststelling van elke beslissing waardoor zijn belangen kunnen worden geschaad, op nuttige en effectieve wijze kenbaar te maken " (§§ 45 en 46), het vervolgde dat "de verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van degenen tot wie beslissingen zijn gericht die hun belangen aanmerkelijk aantasten, in beginsel drukt op de overheidsdiensten van de lidstaten wanneer zij binnen de werkingssfeer van het recht van de Unie vallende maatregelen nemen" (§ 50).

De Raad herinnert er tevens aan dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest "M.G. en N.R" van 10 September 2013 (C-383/13) heeft verklaard dat "[...] volgens het recht van de Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, slechts tot nietigverklaring van het aan het einde van de betrokken administratieve procedure genomen besluit leidt indien deze procedure zonder deze onregelmatigheid tot een ander resultaat had kunnen leiden [...]. Voor de vaststelling van een dergelijke onrechtmatigheid staat het immers aan de nationale rechter om, wanneer hij van oordeel is dat er sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, na te gaan of de betrokken administratieve procedure, gelet op de concrete feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, tot een ander resultaat had kunnen leiden doordat de onderdanen van de betrokken derde landen bewijzen hadden kunnen aandragen die de strekking van de beschikking hadden kunnen wijzigen" (HvJEU, 10 September 2013, C- 383/13, punten 38 en 40).

3.3.3. In casu, voor zover de bestreden maatregelen bestaan in een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod, die verweerder eenzijdig heeft uitgevaardigd op basis van de artikelen 7 en 74/11 van de wet van 15 december 1980, is de Raad van oordeel dat verweerder op grond van het recht om te worden gehoord, als algemeen beginsel van het recht van de Unie, verzoeker in de gelegenheid diende te stellen zijn opmerkingen daadwerkelijk te maken.

De Raad merkt evenwel op dat verzoeker in het verzoekschrift stelt dat, indien verweerder hem in de gelegenheid had gesteld zijn opmerkingen in te dienen vóór de vaststelling van de bestreden maatregelen, hij met name informatie zou hebben verstrekt over "zijn gezinsleven met [zijn partner]". De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat verzoeker in het kader van de procedure die tot de vaststelling van deze maatregelen heeft geleid, elementen met betrekking tot zijn persoonlijke situatie, en meer in het bijzonder het gezinsleven dat hij met zijn partner onderhoudt, naar voren had kunnen brengen waarvan de inaanmerkingneming tot een ander resultaat van de betrokken administratieve procedure had kunnen leiden.

Zonder zich over deze factoren uit te spreken, kan de Raad slechts vaststellen dat verweerder, door verzoekster niet in de gelegenheid te stellen om op nuttige en doeltreffende wijze haar standpunt kenbaar te maken vóór de vaststelling van de bestreden maatregelen, die besluiten vormen die haar belangen ongunstig kunnen beïnvloeden, haar recht om te worden gehoord als algemeen beginsel van het recht van de Europese Unie niet heeft geëerbiedigd".

Verzoeker is van mening dat hij in casu door de Dienst Vreemdelingenzaken niet is uitgenodigd om zijn standpunt over zijn familiale en persoonlijke situatie kenbaar te maken, hoewel hij over informatie ter zake beschikte voordat het bestreden besluit werd genomen.

Tot staving van zijn beroep heeft verzoeker documenten overgelegd betreffende het feit dat zijn ouders, mevrouw S., S. (...), en zijn vader, de heer S., L. (...), zich nog in de asielprocedure bevinden.

Het CGVS heeft hen hierover op 30 mei gehoord.

Ze wachten daarom op een beslissing in deze zaak.

Daarnaast heeft ook zijn meerderjarige broer S., A. (...) een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Het lijkt er dus op dat de rest van het gezin van verzoeker zich nog in de asielprocedure bevindt.

De hele naaste familie van de aanvrager verblijft in België.

Documenten die, indien zij vóór de vaststelling van de bestreden handeling waren meegedeeld, tot een andere uitkomst van de administratieve procedure zouden hebben geleid.

De Raad zal er nauwlettend op toezien dat de administratie zich bij de motivering van de bestreden handeling baseert op het feit dat verzoeker meerderjarig is en geen andere afhankelijkheidsbanden heeft met zijn ouders dan normale emotionele banden.

Deze redenering is ontoelaatbaar; er zij aan herinnerd dat verzoeker en zijn gezin in België zijn aangekomen in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

Dat de asielprocedure voor zijn ouders en broer A. (...) nog loopt.

Dat de betrokkenen samenwonen in het FEDASIL-centrum in Horton waar ze materiële hulp ontvangen. Het is dus duidelijk dat verzoeker door zijn bijzondere profiel als afgewezen asielzoeker volledig afhankelijk is van zijn ouders in het FEDASIL-centrum Horton.

Het was daarom van essentieel belang dat het Bureau Vreemdelingenzaken de betrokkene in staat kon stellen zich uit te spreken over zijn persoonlijke en gezinssituatie en de nodige informatie over zijn gezinssituatie kon verstrekken.

Er zij echter aan herinnerd dat de vreemdelingendienst op de hoogte was van verzoekers gezinssituatie, zoals blijkt uit de beslissing.

De Raad verwoordde zich in deze bewoordingen in arrest nr. 279.072 van 21 oktober 2022:

"De Raad herinnert er ook aan dat het recht om te worden gehoord, zoals het voortvloeit uit het adagium *audi alteram partem*, "vereist dat de overheid die een ernstige maatregel tegen een kiezer wil nemen, deze laatste hoort teneinde hem in staat te stellen zijn opmerkingen over de genoemde maatregel kenbaar te maken; dat dit beginsel een tweeledig doel heeft :

enerzijds, de overheid in staat te stellen met volledige kennis van zaken te beslissen en, anderzijds, de burger in staat te stellen zijn argumenten naar voren te brengen met het oog op de ernst van de maatregel die de overheid tegen hem wil nemen" (C. E. nr. 197.693 van 10 november 2009, E. C. nr. 212.226 van 24 maart 2011, E. C. nr. 218.302 en 218.303 van 5 maart 2012). Hoewel "het recht om te worden gehoord ni et noodzakelijkerwijs [...] een echte hoorzitting impliceert, voldoet de toezending van schriftelijke opmerkingen aan de vereisten van het beginsel van hoor en wederhoor" (P. GOEEAUX, *Dictionnaire élémentaire de droit administratif*, Brussel, Bruylant, 2006, blz. 98; C. E., 26 maart 1982, nr. 22. 149 en C. E. 27 januari 1998, nr. 71.215), bepaalt de Raad dat de administratie "(...) de belanghebbende ten minste in kennis [moet] stellen van de voorgenomen maatregel en hem in de gelegenheid [moet] stellen zijn standpunt toe te lichten" (in die zin C. E. nr. 203. 711 van 5 mei 2010).

Ten slotte herinnert de Raad eraan dat artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 bepaalt: "Bij het nemen van een besluit tot verwijdering houdt de minister of zijn afgevaardigde rekening met het belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land". Artikel 1, § 1, 6°, van de wet van 15 december 1980 definieert een "besluit tot. verwijdering" al s "een besluit waarbij de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling wordt vastgesteld en een terugkeerverplichting wordt opgelegd".

2.2.2. In casu, voor zover de bestreden handeling bestaat in een eenzijdig door verweerder uitgevaardigd bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet van 15 december 1980, is de Raad van oordeel dat verweerder op grond van het recht om te worden gehoord, al s algemeen beginsel van het recht van de Unie, verzoeker in de gelegenheid diende te stellen zijn opmerkingen daadwerkelijk te maken.

Uit het feit dat de bestreden handeling een verhuisbeslissing is in de zin van artikel 1, § 1 er, 6° van voornoemde wet, kan eveneens worden afgeleid dat het door verweerder te verrichten onderzoek met betrekking tot artikel 74/13 van voornoemde wet, in het bijzonder de gezondheidstoestand, moet worden verricht "op het ogenblik dat de verhuisbeslissing wordt genomen", dat wil zeggen op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen (CE nr. 239.259 van 28 September 2017 en CE nr. 240.6918 van 8 februari 2018).

In casu bevat het administratieve dossier echter geen enkel bewijs dat verweerderster verzoekster heeft verzocht om, vóór de vaststelling van de bestreden maatregel, "gegevens over haar persoonlijke situatie over te leggen die pleiten voor het nemen of het achterwege laten van een besluit dan wel voor het nemen van een dergelijk besluit". In haar verzoekschrift betoogt verzoekster evenwel dat zij zich in dat geval zou hebben gebaseerd op elementen die verband houden met haar gezondheidstoestand. Voor zover verweerderster op grond van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 verplicht was rekening te houden met dergelijke elementen, moet worden vastgesteld dat verweerderster het recht om te worden gehoord als algemeen beginsel van het recht van de Unie en het beginsel van hoor en wederhoor heeft geschonden, zodat moet worden aangenomen dat zij de best redene maatregel heeft vastgesteld zonder over allé gegevens te beschikken die zij nodig heeft om met kennis van zaken te beslissen. Bijgevolg is verweerderster ook de krachtens artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 op haar rustende verplichting niet nagekomen.

2. 2. 3. De argumenten die verweerderster in haar opmerkingen heeft aangevoerd, kunnen deze conclusie ni et ontkrachten.

Voor zover verweerder stelt dat de bestreden maatregel niet gebaseerd is op artikel 7 van de wet van 15 december 1980, maar op het eerste lid van artikel 52/3, § 1, merkt de Raad immers op dat deze bepaling voorziet in de uitvaardiging van een bevel om het grondgebied te verlaten, gerechtvaardigd op basis van een van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° [...]" (benadrukt de Raad). Uit de motivering van de bestreden handeling blijkt eveneens dat verweerderster zijn beslissing met name heeft gebaseerd op de vaststelling dat verzoeker "[...] zich bevindt in het geval bedoeld in artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 [...]" en zijn motivering als volgt heeft afgesloten: "Overeenkomstig artikel 7, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de betrokkene bevolen het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 (dertig) dagen"

(onderstreept de Raad).

Voor zover verweerder betoogt dat hij geen beoordelingsbevoegdheid heeft en een gebonden bevoegdheid heeft uitgeoefend, merkt de Raad bovendien op dat de verplichting waarop verweerder zich beroept, niet absoluut is, aangezien artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 bepaalt: "Bij het nemen van een besluit tot verwijdering, de minister of zijn afgevaardigde rekening houdt met het belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land", en dat een dergelijke "verplichting" naar Belgisch recht hoe dan ook in voorkomend geval moet worden beoordeeld in het licht van de grondrechten die zijn neergelegd in de internationale rechtsinstrumenten waardoor de Belgische Staat is gebonden.

De Raad merkt tevens op dat, anders dan verweerder stelt, voornoemd artikel 74/13 verweerder geenszins toestaat af te zien van het in aanmerking nemen van verzoekers gezondheidstoestand "[...] wanneer deze factor losstaat van zijn asielprocedure". Wat de door verweerder genoemde samenvattende nota betreft, merkt de Raad in de eerste plaats op dat deze nota verwijst naar een medisch attest dat is opgesteld op 10 juli 2018, dat wil zeggen meer dan een jaar voordat het bestreden besluit is genomen, en in de tweede plaats dat verzoeker ni et is gevraagd om ook maar het mi ns te element aan te voeren dat het nemen van een verwijderingsbesluit in de weg zou kunnen staan.

Wat ten slotte het argument betreft waarin verweerder verzoekster verwijt dat zij niet heeft gepreciseerd "[...] welke element en zij zou hebben aangevoerd die tot een ander resultaat zouden hebben kunnen leiden indien zij vóór de vaststelling van het bestreden besluit door de wederpartij zou zijn gehoord, zich louter baserend op medische elementen, zonder nadere precisering", merkt de Raad op dat verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar de bijgevoegde stukken, die bestaan uit een op medische gronden gebaseerd verzoek om een uitzondering op de overplaatsing naar open opslag, dat bij het besluit van Fedasil van 9 September 2019 is aanvaard.

2. 3 Uit het voorgaande volgt dat, binnen de hiervoor gestelde grenzen, het enkele middel gegrond is, hetgeen voldoende is om de bestreden maatregel nietig te doen verklaren."

b. (...) Verzoeker is van mening dat dit bevel om het grondgebied van verzoeker te verlaten met het oog op internationale bescherming om de volgende redenen in strijd is met artikel 8 EVRM.

Er wordt niet betwist dat verzoeker een gezinsleven heeft in België met zijn ouders, broer en zus.

Hij is van mening dat dit privé- en gezinsleven in België moet worden beschermd in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In dit verband is het de moeite waard om te herinneren aan de consistente jurisprudentie van de Conseil du Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker verwijst in dit verband naar een uitspraak van de Conseil du Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 juni 2015 nummer 147 553 waarin staat: "Met betrekking tot de gestelde schending van artikel 8 EVRM herinnert de Raad eraan dat hij, wanneer een risico op schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of gezinsleven wordt opgeworpen, eerst onderzoekt of er sprake is van een privé- en/of gezinsleven in de zin van het EVRM, alvorens te onderzoeken of dit wordt geschonden door de bestreden handeling. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven, moet de Raad rekening houden met de situatie op het tijdstip waarop de bestreden handeling is verricht (zie Europees Hof voor de Rechten van de Mens 13 februari 2001, Ezzoudhi tegen Frankrijk, § 25; Europees Hof voor de Rechten van de Mens 31 oktober 2002, Yildiz tegen Oostenrijk, § 34; Europees Hof voor de Rechten van de Mens 15 juli 2003, Mokrani tegen Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM geeft geen definitie van het begrip 'gezinsleven' of van het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonoom en moeten onafhankelijk van het nationale recht worden geïnterpreteerd. Wat betreft het bestaan van een gezinsleven moet eerst worden vastgesteld of er sprake is van een gezin. Ten tweede moet uit de feiten blijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dat gezin voldoende hecht is (vgl. EHRM 12 juli 2001, K. en T/Finland, § 150). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt feitelijk beoordeeld.

Vervolgens moet de Raad onderzoeken of er sprake is van inmenging in het gezins- en/of privéleven. In dit verband moet worden nagegaan of de vreemdeling voor het eerst om toelating heeft verzocht of dat het gaat om de beëindiging van een bestaand verblijf.

In het geval van een eerste toelating, wat hier het geval is, is er volgens het EHRM geen sprake van een inmenging en vindt er geen toetsing plaats aan het tweede lid van artikel 8 EVRM. In dit geval acht het EHRM het niettemin passend om te onderzoeken of op de Staat een positieve verplichting rust om de instandhouding en ontwikkeling van het privé- en/of gezinsleven mogelijk te maken (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit gebeurt door middel van een belangenafweging. Als uit deze belangenafweging blijkt dat de Staat gebonden is aan een dergelijke positieve verplichting, is er sprake van een schending van artikel 8 EVRM (vgl. EHRM 17 oktober 1986, Rees tegen Verenigd Koninkrijk, § 37). Met betrekking tot immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens er in de twee bovengenoemde zaken herhaaldelijk aan herinnerd dat het EVRM als zodanig geen enkel recht waarborgt voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (Europees Hof voor de Rechten van de Mens 15 juli 2003, Mokrani tegen Frankrijk, § 23; Europees Hof voor de Rechten van de Mens 26 maart 1992, Beldjoudi tegen Frankrijk, § 74; Europees Hof voor de Rechten van de Mens 18 februari 1991, Moustaquim tegen België, § 43).

Artikel 8 EVRM kan evenmin worden uitgelegd als een algemene verplichting voor een staat om de keuze van vreemdelingen voor een land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en gezinshereniging op het grondgebied van dat land toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer tegen Nederland, § 39). Het is een gevestigd beginsel van internationaal recht dat de staat verantwoordelijk is voor het waarborgen van de openbare orde, in het bijzonder bij de uitoefening van zijn recht om de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga tegen België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim tegen België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali tegen Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat heeft dus het recht om voorwaarden in die zin te stellen.

Gelet op het feit dat de vereisten van artikel 8 EVRM, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, een kwestie van garantie zijn en niet van louter goede wil of praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), enerzijds, en op het feit dat dit artikel voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (C.E. 22 december 2010, nr. 210.029), dient het bestuursorgaan, alvorens een beslissing te nemen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken in het licht van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben. Wanneer de verzoeker stelt dat artikel 8 van het EVRM is geschonden, moet hij eerst op voldoende nauwkeurige wijze, rekening houdend met de omstandigheden van het geval, het bestaan van het privé- en gezinsleven waarop hij zich beroept en de wijze waarop dit door het bestreden besluit is geschonden, aantonen.

4.2.2 Uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat de gezinsband tussen echtgenoten of partners moet worden verondersteld (zie Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 21 juli 1988, Berrehab tegen Nederland, § 21; Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 28 november 1996, Ahmut tegen Nederland, § 60).

In casu wordt de familierechtelijke betrekking tussen verzoekster en haar echtgenoot door verweerster niet formeel betwist en is er niets in het administratieve dossier dat bovengenoemd vermoeden weerlegt.

Het bestaan van een gezinsleven van hun kant kan daarom worden verondersteld.

Aangezien niet wordt betwist dat het bestreden besluit geen einde maakt aan een bestaand verblijf, maar deel uitmaakt van een eerste toelating, is er in dit stadium van de procedure geen sprake van inmenging in verzoekers gezinsleven.

Daarom moet worden onderzocht of de Staat een positieve verplichting heeft om het recht van het kind op een gezinsleven te waarborgen. Om de omvang van de verplichtingen van de staat krachtens artikel 8, lid 1, EVRM te bepalen, moet eerst worden vastgesteld of er elders dan op zijn grondgebied belemmeringen bestaan voor de ontwikkeling of voortzetting van een normaal en doeltreffend gezinsleven.

Als dergelijke belemmeringen voor het leiden van een gezinsleven buiten zijn grondgebied niet kunnen worden vastgesteld, is er geen sprake van niet-eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

In het onderhavige geval heeft verzoekster een dergelijke belemmering niet opgeworpen, aangezien zij enkel heeft aangevoerd dat "haar privé- en gezinsleven niet elders dan in België kan worden geleid,

aangezien haar gehele gezin (echtgenoot en twee kinderen) op Belgisch grondgebied aanwezig is", hetgeen in dit opzicht niet voldoende was om de bestreden beslissing niet in strijd met artikel 8 EVRM te achten.

Bovendien merkt de Raad in de bestreden beschikking op dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen van het privéleven die verzoekster heeft aangevoerd ter ondersteuning van haar verzoek om een verblijfsvergunning, en heeft geoordeeld dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst in beginsel geen louter formele eis is en evenmin onevenredig is aan het recht op [...] een privéleven. Deze verplichting brengt geen verbreking van de gezins- en privébetrekkingen mee, maar slechts een eventuele tijdelijke verwijdering waarmee hij voldoende heeft aangetoond dat hij een dergelijke afweging heeft gemaakt. Bijgevolg kan hem geen schending van artikel 8 EVRM worden verweten.

Dat derhalve de vraag moet worden gesteld of het dwingen van de betrokkene om terug te keren naar zijn land van herkomst, Bosnië, waar hij geen naaste familie meer heeft en waar zijn ouders hem, gelet op hun asielprocedure, niet zullen kunnen vergezellen, een kennelijk onevenredige inbreuk zou vormen op zijn recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en tevens een onoverkomelijke belemmering zou vormen voor de uitoefening van zijn privé- en gezinsleven in België.

Het lijkt geen twijfel dat de rest van zijn naaste familie nog in de asielprocedure zit en verzoeker niet in Bosnië zal kunnen bezoeken.

Hij zal dus alleen zijn in Bosnië.

Er is dus sprake van schending van artikel 8 EVRM."

3.2. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat op 25 november 2022 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd, dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten, dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Er wordt tevens in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en dit als volgt:

"Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.25/04/2022) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezins- en familielevens

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.25/04/2022) dat zijn ouders, één minderjarige zus, één minderjarige broer en één meerderjarige broer in België verblijven. We wijzen er op dat deze allen niet tot de gezinskern van betrokkene behoren. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen onderling of tussen meerderjarige broers en zussen onderling, zonder dat bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Verder verklaarde betrokkene dat een nicht legaal in België en een grootvader legaal in Duitsland verblijven. Die behoren echter beiden niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

In het administratief dossier bevindt zich een medisch attest van arbeidsongeschiktheid (dd. 12/08/2022). In tussentijd werd DVZ niet in het bezit gesteld van medische informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan."

Tot slot wordt gemotiveerd dat aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten conform artikel 74/14, §3, eerste lid, 6°, op zes dagen wordt bepaald.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.6. Waar de verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad en uitgebreid uit de arresten nr. 147 553 van 11 juni 2015, nr. 149 656 van 14 juli 2015, nr. 279 072 van 21 oktober 2022 citeert, merkt de Raad vooreerst op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemde arresten vergeleken kunnen worden met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met

praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.8. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

3.9. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

3.10. De verzoekende partij wijst op haar gezinsleven met haar ouders, broer(s) en zus.

De verwerende partij heeft hierover in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.25/04/2022) dat zijn ouders, één minderjarige zus, één minderjarige broer en één meerderjarige broer in België verblijven. We wijzen er op dat deze allen niet tot de gezinskern van betrokkene behoren. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen onderling of tussen meerderjarige broers en zussen onderling, zonder dat bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Verder verklaarde betrokkene dat een nicht legaal in België en een grootvader legaal in Duitsland verblijven. Die behoren echter beiden niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.”

De verzoekende partij maakt, mede gelet op wat volgt, niet concreet aannemelijk dat deze redenering ontoelaatbaar is.

3.11. De Raad merkt op dat voornoemde motieven conform de rechtspraak van het EHRM zijn. Artikel 8 van het EVRM beoogt immers enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Deze bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid en de reële banden tussen betrokkenen.

3.12. Waar de verzoekende partij stelt dat niet wordt betwist dat zij “een gezinsleven heeft in België met (...) (haar) ouders, broer en zus”, gaat zij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat zij verklaarde dat haar ouders, één minderjarige zus, één minderjarige broer en één meerderjarige broer in België verblijven, dat deze allen niet tot de gezinskern van de verzoekende partij behoren, dat er immers geen gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen of tussen meerderjarige broers en zussen onderling wordt vermoed zonder dat bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Door louter te stellen dat dit privé- en gezinsleven in België beschermd moet worden in de zin van artikel 8 van het EVRM, maakt de verzoekende partij dit geenszins

concreet aannemelijk en slaagt zij er aldus niet om voornoemde motieven te weerleggen of te ontcrachten noch toont zij aan dat deze motieven foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij en haar gezin in België zijn aangekomen in het kader van een verzoek om internationale bescherming en dat de asielprocedure voor haar ouders en broer A. nog loopt, merkt de Raad vooreerst op dat hoewel de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij ter staving van haar beroep documenten heeft overgelegd betreffende het feit dat haar ouders zich nog in de asielprocedure bevinden, dit geenszins uit het rechtsplegingsdossier blijkt. Het gegeven dat de asielprocedure voor haar ouders en broer A. nog loopt, is aldus een loutere bewering maar wordt door de verwerende partij in de nota met opmerkingen niet betwist. Door te wijzen op een gezamenlijke aankomst in België met het oog op een verzoek om internationale bescherming en de hangende verzoeken om internationale bescherming van haar ouders en broer A. – waarbij zij erop wijst dat haar ouders door het CGVS op 30 mei werden gehoord en een beslissing in de zaak afwachten en de rest van het gezin zich aldus nog in de asielprocedure bevindt – toont de verzoekende partij niet aan dat er in relatie tot haar ouders en broer A. bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan, anders dan de gewone affectieve en emotionele banden. De verzoekende partij stelt dat zij in het Fedasil-centrum in Horton samenwonen, waar ze materiële hulp ontvangen, maar de loutere samenwoning toont op zich het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aan. De verzoekende partij beperkt zich verder tot de bewering dat zij door haar bijzondere profiel als afgewezen asielzoeker volledig afhankelijk is van haar ouders in het Fedasil-centrum in Horton, maar laat na concreet toe te lichten waarom uit haar profiel als afgewezen asielzoeker dergelijke afhankelijkheid van haar ouders zou blijken. De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat er in relatie tot haar ouders en broer A., naast de gewone affectieve banden, bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. Het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar ouders, broer(s) en zus in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.13. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Het betoog van de verzoekende partij dat gans haar naaste familie in België verblijft en derhalve de vraag moet worden gesteld of haar dwingen om terug te keren naar haar land van herkomst, Bosnië, waar zij geen naaste familie meer heeft en waar haar ouders haar, gelet op hun asielprocedure, niet zullen kunnen vergezellen, een kennelijk onevenredige inbreuk zou vormen op haar recht op eerbiediging van haar privé- en gezinsleven en tevens een onoverkomelijke belemmering zou vormen voor de uitoefening van haar privé- en gezinsleven in België, dat het geen twijfel lijdt dat de rest van haar naaste familie nog in de asielprocedure zit en haar niet in Bosnië zal kunnen bezoeken en dat zij dus alleen in Bosnië zal zijn, is dan ook niet dienstig.

3.14. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht of een kennelijke beoordelingsfout.

3.15. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met

verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Hetzelfde kan gesteld worden in verband met artikel 8 van het EVRM. Deze bepalingen kunnen zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of – in het geval van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – dat de betrokkene lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

3.16. Uit hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.12. blijkt dat de verzoekende partij niet aantoont dat er sprake is van een familie- en gezinsleven waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte geen of onvoldoende rekening heeft gehouden.

3.17. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat omtrent het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

“Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.25/04/2022) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

(...)Gezondheidstoestand

In het administratief dossier bevindt zich een medisch attest van arbeidsongeschiktheid (dd. 12/08/2022). In tussentijd werd DVZ niet in het bezit gesteld van medische informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan.”

De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk dat voornoemde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Evenmin toont zij aan dat er in haar geval sprake is van concrete elementen betreffende het hoger belang van het kind of haar gezondheidstoestand waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.18. *In casu* blijkt niet dat in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of over bepaalde relevante elementen ten onrechte niet werd gemotiveerd, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

3.19. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht of een kennelijke beoordelingsfout.

3.20. De verzoekende partij stelt dat haar recht om gehoord te worden door de administratie niet werd geëerbiedigd bij het opstellen van het bevel en meer in het bijzonder de eerbieding van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat zij *in casu* niet door de Dienst Vreemdelingenzaken is uitgenodigd om haar standpunt over haar familiale en persoonlijke situatie kenbaar te maken, hoewel zij over informatie ter zake beschikte voordat de bestreden beslissing werd genomen, dat zij tot staving van haar beroep documenten heeft overgelegd betreffende het feit dat haar ouders zich nog in de asielprocedure bevinden, dat het CGVS hen hierover heeft gehoord op 30 mei, dat zij daarom wachten op een beslissing in deze zaak, dat haar meerderjarige broer daarnaast ook een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dat het er dus op lijkt dat de rest van haar gezin zich nog in de asielprocedure bevindt, dat haar hele naaste familie in België verblijft, dat dit documenten betreffen die, indien zij voor de vaststelling van de bestreden beslissing waren meegedeeld, tot een andere uitkomst van de administratieve procedure zouden hebben geleid, dat het van essentieel belang was dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar in staat kon stellen zich uit te spreken over haar persoonlijke en gezinssituatie en zij de nodige informatie over haar gezinssituatie kon verstrekken.

3.21. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie (hierna: HvJ) heeft herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

3.22. Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen.

De Raad herhaalt vooreerst dat de documenten betreffende de verzoeken om internationale bescherming van haar ouders, waarvan de verzoekende partij stelt dat zij die tot staving van haar beroep heeft voorgelegd, niet teruggevonden kunnen worden in het rechtsplegingsdossier. Verder beperkt de verzoekende partij zich tot de verwijzing naar haar familiale en persoonlijke situatie, de verzoeken om internationale bescherming van haar ouders en haar meerderjarige broer die, zo beweert zij, nog steeds hangende zijn, en het gegeven dat haar hele naaste familie in België verblijft, doch zet zij niet *in concreto* uiteen op welke wijze deze elementen het al dan niet afleveren van het bevel – waaruit blijkt dat de verwerende partij van de gezinssituatie van de verzoekende partij op de hoogte was alsook blijkt dat wel degelijk het feit dat haar ouders, broers en zus in België verblijven in ogenschouw werd genomen – hadden kunnen beïnvloeden. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift ook niet aantoont dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM, dat onder andere het recht op respect voor het familie- en gezinsleven waarborgt, heeft geschonden. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij, indien zij gehoord was geweest, elementen had kunnen aanbrengen die een andere beoordeling zouden rechtvaardigen en die het al dan niet afleveren van een bevel hadden kunnen beïnvloeden.

3.23. Een schending van het hoorrecht wordt aldus niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt dat de verwerende partij in het licht hiervan een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt.

3.24. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER